

L'EMMA SOTA EL CEL d'OMAN

JEAN RENO

JEAN RENO
L'EMMA
SOTA EL CEL
D'OMAN

Traducció de Marc Barrobés

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *EMMA*
PRIMERA EDICIÓ: MAIG DEL 2025
© XO ÉDITIONS, 2024
© DE LA TRADUCCIÓ: MARC BARROBÉS, 2025
© EDITORIAL PLANETA, S. A.
© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-3381-5
DIPÒSIT LEGAL: B. 6.899-2025
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62
IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

I

*E*lla vola en una pluja de vidre, vola i el seu cos giravolta en una caiguda sense fi. Per força hi ha soroll, l'esgarip dels frens, la xapa que s'esquinça, però ella no sent res, és un terrabastall mut, un crit apagat, atrapat a la gola...

L'Emma s'incorpora al llit, amb el cor bategant a tota velocitat i un regust de ferro a la boca. Sacseja el cap, encara grogui. És el mateix malson que la sol despertar una vegada al mes.

El Dimarts fa un miol de protesta abans de deixonar-se amb voluptuositat. Una claror tènue es filtra entre les cortines. El despertador marca les 6:11. L'Emma s'embolica amb l'edredó, decidida a tornar-se a adormir. Un ronc s'alça imperiós.

—Em permets?

No. El gat no permet res que no sigui una col·laboració total. Li empeny el nas, li rosega la carn de

l'espatlla fins que la fa sortir del llit. Aquest felí deu ser la reencarnació del Rei Sol, no tolera en absolut el crim de lesa majestat.

A la sala, sabates escampades per terra, una pila de roba per plegar, tasses brutes, la safata del sopar de la nit anterior, llibres, una cinta mètrica de costurera —ves a saber per què!—, mitjons en forma de tirabuixó... Instal·lada en un moble columna repintat de groc llimona, la Jeanne somriu somiejadora dins del seu marc. L'Emma l'acaronava en passar amb una carícia maquinal.

—Hola, mama.

L'Emma adora el seu pis. Abans de la renovació, era l'antiga sabateria del seu avi. L'aparador ha deixat lloc a un mur de totxos transparents que dona a l'estança una aparença d'aquari. El magatzem ha estat substituït per una habitació i un quarto de bany oberts a un jardí, el terreny de caça del Dimarts. El vell taulell serveix actualment d'illot central i delimita els espais de la cuina i de la sala aquari. L'Emma li té molta estima a aquest moble gros i esgarrinxat. Mentre talla les verdures, sent els gestos mil vegades repetits del sabater encorbat al damunt de la seva feina —tallar, llimar, cosir o clavar, polir, enllustrar—, rememora les seves mans nuoses, increïblement àgils, que la fascinaven de petita. Alguna cosa seva subsisteix a la fibra de la fusta.

L'enrajolat de la cuina li sembla glaçat, aquest matí,

per culpa de l'insomni que la va tenir desperta fins a altes hores de la nit. Obre la nevera, agafa la llauna de paté de gamma alta, aixafa la barreja en un plat dedicat —«Mousse d'ànec per als gats més exigents», proclama l'etiqueta—. Mitja llauna matí i vespre, seguint la recomanació del veterinari. La salut és l'únic domini on l'Emma imposa la seva voluntat al rei Dimarts. Per a la resta, preval la del gat...

Mentre es fa el cafè, l'Emma es recolza a la porta de vidre que dona al jardí. Una catalpa s'alça al mig d'un quadrat d'herba destrempada. Contra el mur de pedra, l'alberginiera està florida. Cada any es promet que farà un hort, però mai s'hi decideix. La jardineria obliga a projectar-se, cosa que ella detesta.

La manca de son provoca una llangor agradable. Paradoxalment, és en els moments de fatiga quan se li afina el tacte i fa millor els massatges, com si l'estrès l'empenyés a deixar-se portar tot curtcircuitant-li la capacitat mental. Tant se val, si li haguessin donat l'opció, s'hauria estimat més dormir set hores seguides per afrontar el dia.

Maleït Dia D!

El cel està xafogós, però ha parat de ploure. A Lemonier encara li agafarà un atac si els VIP han de desembarcar sota una tromba d'aigua. La imatge li fa venir una rialleta, una petita revenja per la setmana que

acaba d'escolar-se. El director del centre de talassoteràpia de Portivy les ha emprenyat fins al límit de l'assetjament a mesura que s'acostava la data. Hi ha passat de tot: les planificacions —ha eliminat sense més ni més els dies de baixa voluntària i les festes del cap de setmana—, la neteja amb un equip extern vingut de reforç, les tovalloles blanques noves brodades amb un fil d'or, i uns uniformes especials per al personal que ha fet portar per tractar amb Sa Excel·lència i el seu seguici —l'Emma veu nítidament les majúscules quan el *big boss* parla de la delegació—. Seguint els consells de la Claire, la seva col·lega fisioterapeuta, ha fet repintar tot el seu despatx de vermell i verd, els colors de la bandera d'Oman! Tot i que estan acostumats a rebre celebritats, des de magnats de la indústria fins a estrelles del cinema, el director no havia mostrat mai un nerviosisme tan gran... *Qüestió de diners o de prestigi?*

En Lemonier és un cinquantí afable, afligit per una talla modesta i una calvície incipient, en resum un home quasi corrent a qui només redreça la seva ambició. Per a l'Emma, la seva cortesia és una màscara mal ajustada. Ha malbaratat la seva vocació de tirà i li dol haver de dirigir un complex hotel·ler, tot i que sigui prestigiós. El més estrany és que probablement no n'és conscient. Corre darrere dels poderosos amb l'esperança que la seva esplendor repercuteixi en ell, i la visita

de la delegació del sultanat d'Oman ha produït una autèntica deflagració. Des de l'anunci de la seva arribada, fa vuit setmanes, corren pel poble rumors i hipòtesis ben estrafolaris. L'Emma no hi pararia cap atenció si no fos que en Lemonier l'ha designat com a massatgista de Sa Excel·lència, «*un privilegi immens, espero que en siguis digna!*». I com que difícilment la pot seguir fins a dins de la cabina de massatge, s'ha de limitar a filar prim sobre els detalls més nimis i a verificar la logística tres cops al dia.

Habitualment, el director va prou amb compte de guardar les distàncies. És el cap d'un establiment de luxe, l'Emma només és una simple empleada i, francament, tampoc és un model exemplar. En realitat, ja fa molt de temps que l'hauria acomiadat si els seus massatges no fossin tan sol·licitats pels clients més exigents. I els més rics... Per la seva banda, encara que en Lemonier sigui l'estereotip del patró a defugir, a l'Emma no li ve gens de gust buscar feina en un altre lloc, i encara menys obrir el seu propi saló. Pensar en el futur equival a abocar-se a un abisme vertiginós. El vincle amb la jardineria se li fa palès de sobte: no es planta res sense arrels, però a ella li resulta impossible planificar la seva vida més enllà del cap de setmana. No amb aquell passat que l'estira cap enrere...

El cafè és tebi. L'Emma se l'empassa d'un glop. Són

les set i deu i la idea d'esperar l'hora de marxar feta un figurí l'avorreix només de pensar-hi. L'esperen al centre a les deu en punt i a la delegació cap a les onze. En Lemonier ho va deixar ben clar: tothom ha de ser al seu lloc! Si s'afanya, encara es pot acostar a l'oceà.

Els carrers són gairebé deserts; només hi ha alguns vells que estiren un carretó o un gos reticent. L'Emma pedala amb energia. La seva bici només té tres marxes i una de les rodes està mig torta, però la fa servir quotidianament, faci vent o nevi. La seva amiga Pénélope no entén com pot passar sense cotxe, convençuda que allò forma part del «problema Emma»: estar bona, ser soltera, no ajustar-se a les normes i tenir problemes de socialització. L'Emma li recorda el seu compromís amb l'ecologia. No serveix de res. A la Pénélope no li interessa. La Jeanne també era una gran amant de la natura i una militant convençuda. Per a l'Emma, la bicicleta és alhora un amulet i un record dels valors que li va transmetre la seva mare.

De vegades, la necessitat de relacionar-ho tot amb la seva mare li fa la impressió de ser com una nena que es delecta gratant-se una crosta fins que surt sang. Per funcionar, necessita la seva dosi d'aquesta barreja de culpabilitat i de records feliços...

Quan desemboca al passeig de la Teignouse, s'incorpora al carril bici que voreja el litoral. El cel ofereix una

visió dantesca d'ombres i de llum que es reflecteix a la superfície de l'aigua, que passa del verd al negre. Els dies de tempesta, l'onatge pot arribar a xopar la calçada, però el temps sembla que millora. Embriagada de vent, accelera la pedalada, amb la boca oberta per empassar-se la rosada del mar. L'oceà li revifa la sensació de ser lliure com l'aire, insaciable.

Comença a cantussejar al ritme dels pedals la balada de Pete Doherty *The Fantasy Life of Poetry and Crime*.

Just abans de la punta de Conguel, al caire de la quasi-illa, s'atura per posar-se un jersei d'esport. Una ventada brusca se li emporta l'alegria. Conguel és la platja preferida de la seva mare. *Era*. L'Emma confon els temps expressament, és la seva manera de tornar a teixir un vincle o de pal·liar el buit, poc importa. Els records, la bicicleta, aquesta punta de terra batuda pel mestral, les converses dins del seu cap... la Jeanne és allà, en algun lloc.

—T'enyoro, mama!

El món dels vius i dels morts li ha semblat sempre fluctuant. No hi ha dol, no hi ha una veritable absència, més aviat una necessitat física de carícies i d'olors. L'Emma ho donaria gairebé tot per retrobar l'abraçada de la seva mare. Aquest any ja fa nou anys, la fi d'un cicle.

Tu la vas matar...

L'Emma s'espolsa la veueta de dins del cap i accelera, deixant enrere el càmping de quatre estrelles, la llarga avinguda de *mobile homes*. Sota l'assalt del vent, els pins tenen l'aspecte de paraigües de cap per avall.

Passat l'aparcament, el sender de sorra que porta a la punta queda prohibit per a dues rodes. Ella l'agafa sense fer cas del rètol. A un quart de nou del matí poca gent hi haurà que li cridi l'atenció.

Arribada a la taula d'orientació, posa el peu a terra i avança cap a l'oceà, amb els braços oberts en pèndol. El vent és tan fort que li talla la respiració i li deixa a la llengua un gust salat de llàgrimes. La mare li explicava que als tres anys ja feia això, amb els bracets oberts com si fossin ales, convençuda que s'enlairaria.

«*Em feia por que se t'emportés la ventada, reina...*».

La seva mare és a tot arreu, aquí. L'Emma intenta imaginar la seva silueta graciosa endinsant-se a les onades. La Jeanne era salvatge i boja, i tan bonica que feia sotsobrar els cors, i li encantava nedar a l'hivern, «*perquè les meves cèl·lules ballin el vals*», deia rient.

Mar endins emergeixen dos illots, «el forat petit» i «el forat gran». Amb la marea baixa es pot accedir al Toul-Bihan. Al Toul-Bras s'hi han trobat sepultures gal·les.

És allà, on haurien de reposar els ossos de la seva mare.

Per Tots Sants, en Michel, el seu pare, va insistir a portar-la al cementiri. Per a l'Emma, allò no té cap sentit, tret del més trivial: un alineament de cadàvers en una caixa en plena descomposició. Per què s'hauria d'agafar l'ànima a aquell indret lúgubre? Pensar en el seu pare li produeix un calfred d'enuig. Tot i que se l'estima, el seu conformisme la supera. Com pot ser que en Gerard, el sabater heroi de guerra, pogués engendrar un fill tan dòcil, ja vençut?

I la Jeanne? Bé devien estar enamorats l'un de l'altre...

L'Emma es treu la roba ràpidament. Ha agafat una samarreta vella i ha posat roba interior i una tovallola a la motxilla. El vent la deixa glaçada als pocs segons. Avança sobre el granit fins a la franja de l'aigua. Una ona la travessa, barreja de febre i d'amor, com si la pedra i la seva mare nasquessin de la mateixa font. Li roda una mica el cap, però és de l'exaltació. Seu a la gatzoneta, amb les mans planes sobre la roca per provar-ne millor la força als palmells.

—Mira, jo també faig ballar el vals a les meves cèl·lules!

El vent no respon res i ella s'incorpora i entra al mar. L'aigua gelada li fa l'efecte d'una mossegada. Crida de

dolor, glaçada fins als ossos. Si algú la sorprèn, li tocarà aguantar una lliçó sobre els perills de la irresponsabilitat, però se li'n fot. Sense risc, el plaer no seria tan intens.

No t'hi pensis!

Es llança directament a l'onada i es posa a nedar en un crol frenètic, contagiada per la potència de l'oceà. El xoc tèrmic ha transformat el fred en cremada i li provoca una injecció d'energia pura.

El corrent l'arrossega mar endins, però ella aprofita la ressaca per no allunyar-se gaire, propulsada per l'onatge. Després d'una estona batallant per mantenir-se dins de la cala, troba per fi el ritme i la seva trajectòria. Alça el cap regularment per verificar que no s'ha desviat cap a l'illa, d'on seria impossible tornar. És com una lluita entre les aigües i ella, la noia minúscula animada per la seva ràbia contra el Tità Oceà.

En aquell instant, l'Emma se sent plena de vida, la resta no existeix.